

Genomineerd voor een Edgar Award, een Bronzen Vleermuis en een Thrillzone Award.

Beste thriller van het jaar volgens *The New York Times*.

‘Verbijsterend debuut.’ – Tess Gerritsen

‘Origineel, spannend en duivels slim. Als je van true crime houdt is dit het boek voor jou!’ – Lisa Gardner

‘Erg goed geschreven [...], in elk hoofdstuk gebeurt iets wat je op het puntje van je stoel houdt.’ – *Thrillzone*

‘Tot het einde blijft het een redelijke verrassing wie het gedaan heeft en komt er ook nog eens een bijzondere plottwist die waarschijnlijk niemand aan zag komen.’ – *Vrouwen thrillers*

‘Een origineel verhaal en interessant om een kijkje te nemen in de gedachten van psychopaten.’ – *Chicklit*

‘Ik heb dit boek in één dag verslonden.’ – *The New York Times*

‘Uiterst meeslepend.’ – *The Telegraph*

‘Een zeer originele, slimme whodunit.’ – Mary Kubica

‘Het tempo, de levendige vertelstemmen en precies genoeg wrange humor maken dit tot een zeer vermakelijk boek.’
– *Publisher’s Weekly*

VERA KURIAN

Jij bent de volgende

Vertaald door Yvonne de Swart

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Opgeruimd staat netjes*

Eerste en tweede (e-boek) druk, 2022; derde druk, 2024

Oorspronkelijke titel *Never Saw Me Coming*

Copyright © 2021 by Albi Literary, Inc.

Copyright vertaling © 2022 Uitgeverij Volt

Omslag Villa Grafica

Omslagbeeld © Shutterstock

Foto auteur © Fredo Vasquez Photography

ISBN 978 90 622 2317 6 / NUR 330

www.uitgeverijvolt.nl

Voor Katie.

1

Dag 60

Zodra de deur van mijn nieuwe studentenflat achter me dichtviel, liep ik naar het raam en speurde de binnenplaats af om hem te zoeken. Alsof het mogelijk was dat hij net op dit moment toevallig tussen de met verhuisdozen sjouwende gezinnen liep of bij het handjevol studenten op het gras lag.

Maar kijk! Een hoofd met donkerblonde krullen. Will. Mijn mond viel open. Toen die persoon zich omdraaide, zag ik dat het een meisje met een minder geslaagd kapsel was. Mijn god, ze had op deze verhuisdag wel wat meer moeite kunnen doen.

Ik draaide me om naar mijn lege studentenkamer met het treurige linoleum op de vloer en nam in gedachten mijn to-dolijstje door. 1. Mijn moeder lozen. Dat punt kon ik afvinken. Ze was al vertrokken en scheurde nu waarschijnlijk over de I-95 terwijl ze een fles champagne opentrok om te vieren dat ze eindelijk van me af was. 2. De gunstigste kamer inpikken voordat Yessica, mijn huisgenootje, arriveerde. 3. Zes à acht vrienden maken. 4. Me aanmelden bij de faculteit psychologie. 5. Will zoeken.

We hadden een appartement met twee slaapkamers, de ene beduidend groter dan de andere. Hoewel ik normaal gesproken altijd de grootste zou nemen, zag ik nu onmiddellijk een probleem. De ramen van de grote kamer keken uit over de binnenplaats. Stel dat ik midden in de nacht door mijn raam naar binnen of naar buiten wilde klimmen? Vandaag de dag leggen mensen de meest oninteressante dingen op hun telefoon vast, en bovendien zou ik te zien zijn vanuit de andere aan de binnenplaats gelegen

kamers en gebouwen van de universiteit – te veel publiek naar mijn smaak.

Ik koos dus de kleinere kamer. Mijn offer zou me bij mijn nieuwe huisgenoot punten opleveren, maar belangrijker was dat de kamer uitkeek op de stenen muur van het gebouw naast ons en dat er een stalen brandtrap langs mijn raam liep. Heel handig om ongemerkt mijn kamer in en uit te komen – perfect. Ik zette een paar van mijn verhuisdozen in de kamer neer, maakte het bed op en legde mijn knuffelwalvis erbovenop om mijn plek te markeren. Ik hoorde stemmen op de gang, ik moest me snel tussen de anderen begeven.

Voordat ik de kamer verliet, keek ik even in de spiegel, ik deed nog wat lipgloss op en bracht mijn haar in model. Mijn haar moest goed zitten – een losse, nonchalante zijvlecht die eigenlijk allesbehalve nonchalant was. Je moest het type meisje zijn dat ‘geen moeite doet’, maar er als een sexy en tegelijk preuts sterretje uitziet als ze haar bed uit komt rollen. Als je aan een bepaalde standaard van objectieve aantrekkelijkheid voldoet, denken mensen dat je meer te bieden hebt dan in werkelijkheid het geval is – dat je slimmer en interessanter bent en meer bestaansrecht hebt. Dat kan in combinatie met de juiste persoonlijkheid zeer effectief zijn.

Brewser had één lange gang met aan weerszijden kamers. Ik wierp een blik in de kamer naast ons, waar twee brunettes een dekbed uit de plastic verpakking probeerden te bevrijden. ‘Hoi!’ kweelde ik. ‘Ik ben Chloe!’ Ik kon elke rol spelen die ze van me verlangden. Een leuke meid, een potentiële vriendin, iemand aan wie je tijdens het eten van middernachtelijke snacks je geheimen toevertrouwt. Tijdens dit soort ontmoetingen speelde ik gewoon een paar minuten een rolletje, maar ik kon er zo nodig ook volledig in opgaan. Ik kan me jonger voordoen als ik wil, ruimvallende kleren aantrekken die mijn lichaam verhullen en een domme blik opzetten – een en al onschuld uitstralen. Ik kan er ouder uitzien met make-up en zorgvuldig gekozen kleding, zo

nodig laat ik hier en daar wat bloot. Het is makkelijk zat: mensen zien nu eenmaal wat ze willen zien.

Ik ging de deuren langs. Kamer 202. ‘Wow, wat heb jij mooi haar,’ zei ik tegen een opgewekte blondine die naar mijn idee nog wel eens populair kon worden.

Kamer 206. ‘Jullie zijn geen broers, toch?’ vroeg ik verlegen aan twee jongens van het roeiteam (mooie lichamen, maar babyfaces – niet mijn smaak). Ze grinnikten, keken naar mijn borsten en de een wilde nog gevatter reageren dan de ander. Van gevatheid was echter bij geen van beiden sprake.

Kamer 212. Twee tuttige meiden. Ik was vriendelijk tegen hen, maar bleef niet hangen omdat ik wist dat ze niet belangrijk zouden zijn.

Terwijl ik met nog wat andere mensen kennismaakte, probeerde ik in te schatten wie zich bij een vereniging zou aansluiten. Will was lid van de SAE, en het was zaak dat ik daar zo snel mogelijk voet aan de grond kreeg. De roei-jongens stonden in de gang nogal luidruchtig te praten over een club waar ze die avond naartoe wilden. Dat kwam goed uit – uitgaan, en de roei-jongens leken me het type om bij een vereniging te gaan. ‘Ik ben dol op dansen,’ zei ik tegen hoe-heet-hij-ook-alweer, de langste van de twee, terwijl ik aan het puntje van mijn vlecht draaide. ‘Het is de beste manier om mensen te leren kennen.’ Hij glimlachte naar me, om zijn ogen verschenen rimpeltjes. Als ik iets op de middelbare school geleerd had, was het wel dat het sociale leven een spel is dat alles met hiërarchie te maken heeft. Je moet iemand zijn met wie jongens naar bed willen, anders ben je onzichtbaar voor hen. Je moet iemand zijn die meiden in hun groep willen hebben, als vriendin of als vijandin, anders ben je lucht voor hen.

Zelfs na deze korte ontmoetingen kon ik met zekerheid zeggen dat niemand in dit studentenhuus in mijn behandelprogramma zat. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die net zo is als ik, maar als dat zou gebeuren, zou het zijn als een nachtelijke ontmoeting van twee wolven die elkaar besnuffelen en in elkaar een medejager

herkennen. Het leek me trouwens onwaarschijnlijk dat ze twee van ons in één studentenhuis zouden zetten – er namen maar zeven mensen deel aan het programma en om oorlog te voorkomen hadden ze ons waarschijnlijk verspreid.

Daarna moest ik ervandoor, ik moest mijn nieuwe vrienden verlaten om me voor het behandelprogramma aan te melden.

De faculteit psychologie bevond zich schuin aan de overkant van de binnenplaats, zichtbaar vanuit de ramen van de gemeenschappelijke ruimte van mijn appartement. De binnenplaats had een mals, groen grasveld dat door stenen paden werd doorkruist en op elke steen stond de naam van een oud-student gegraveerd – John Smith, afgestudeerd in 2003. Grappig – Will zou nooit een steen krijgen, ik wel. Aan een van de grotere studentenhuisen, Tyler Hall, hing een enorm spandoek met WELKOM EERSTE-JAARS!!! Ik bleef staan om met het spandoek op de achtergrond een selfie te nemen: een meisje dat enthousiast is over haar eerste dag op de universiteit, dat typische studentendingen doet!

Je zou kunnen zeggen dat het lot beschikte dat ik op de John Adams University ben beland. Ik wist dat ik in Washington moest zijn, wat betekende dat ik me moest inschrijven bij de Georgetown University, American University, George Washington University, John Adams University, Catholic University en het Trinity College – allemaal in het district Columbia. Voor de zekerheid schreef ik me ook bij betrekkelijk dichtbijgelegen universiteiten in, zoals de George Mason University en de University of Maryland. Ik werd overal aangenomen, behalve bij Georgetown, daar kunnen ze de pest krijgen. Ik voldeed ruimschoots aan de gestelde eisen: ik heb een IQ van 135 – op vijf punten na ben ik geniaal – en mijn toelatingstesten en cijfers waren goed. Ik heb bijna mijn hele garderobe betaald met het geld dat ik verdiende met een bedrijfje dat ik opzette om voor andere leerlingen papers te schrijven. Wie weet hoeveel er tot de universiteit zijn toegelaten met een hartverscheurend essay over een aan kanker overleden oma die ze helemaal niet hadden.

Ik kreeg van verschillende universiteiten een studiebeurs aangeboden, maar het Adams deed me het mooiste aanbod. Ook als ik geen psychologie had gekozen, had ik de ruime beurs kunnen krijgen die aan studenten met mijn achtergrond wordt geven om hen naar tweederangsuniversiteiten te lokken. Maar het kon me niet schelen – het Adams was mijn eerste keus vanwege Will. Daarbij was het een pluspunt dat de universiteit zich in Washington bevond: een drukke stad met een relatief groot aantal moorden. De campus stond in de opgewaardeerde wijk Shaw, ten oosten van het hippe Logan Circle en ten zuiden van U Street, een populaire uitgaansplek. Een wijk waar goede restaurants zaten, maar waar dronkenlappen soms voor vecht- en steekpartijen zorgden en voetgangers werden aangevallen en beroofd. Ordehandhavers hadden het druk met de voortdurende protestdemonstraties, met conferenties en bezoekende diplomaten – het kon hun waarschijnlijk geen donder schelen wat er omging in het hoofd van een achttienjarig meisje met een iPhone in haar hand en een vriendelijke uitdrukking op haar gezicht.

Het sombere, kasteelachtige psychologiegebouw stond me meteen aan. De donkerrode bakstenen waren begroeid met klimop en de met zwart ijzer omrande ramen waren bobbelig, alsof het glas heel oud was. Binnen werd het gebouw schaars verlicht door een kroonluchter met flikkerende, amberkleurige gloeilampen, en in de donkere foyer rook het naar oude boeken. Toen ik erdoorheen liep, stelde ik me voor dat ik door een camera gevolgd werd en dat de kijkers zich zorgen maakten over de mogelijke gevaren die me te wachten stonden. Ik zou degene zijn die ze steunden.

Ik liep de ronde trap op naar de zesde verdieping, waar ik me voor mijn behandelprogramma moest melden. Kamer 615 bevond zich helemaal aan het einde van de gang. Er hing een bordje aan de deur waarop DR. LEONARD WYMAN EN ELENA TORRES, PROMOVENDA stond. Ik herkende de namen van mijn formulieren.

Ik klopte aan en een paar tellen later deed een vrouw open. 'Jij moet Chloe Sevre zijn!'